

לא כלה דרכנו

הבת הבכורה שלנו התחתנה, ובא לציון צוהל ✪ מסקנות? חתונה מוצלחת היא אירוע שבו נפגשים אהבה, משפחתולוגיה מעצבנת, כסף גדול, חשבונות קטנוניים - ושלל דעות ביחס לקבבונים

איור: עובדיה בנישו

השבוע זה קרה. הבכורה שלנו התחתנה עם בחיר ליבה אורי, האהוב והמוצלח, ומשפחה חדשה נוצרה בישראל. זו אמנם לא חתונתם הראשונה, האמת היא שעקב נסיבות כאלו ואחרות זו כבר החתונה השלישית שלהם, אבל הפעם הם הפיקו לעצמם ולנו מסיבת חתונה מרגשת ושמחה בצהרי שישי על שפת הים, ובא לציון גואל וצוהל.

התרגשנו כשהם צעדו לחופה מלווים בהורים, באחיות ובא"חים לצלילי גיטרות ושירה של חברים אהובים ומול קהל רב, ומחינו דמעה - מאחורי משקפי שמש, שלא יראו - כשחבר משפחה קרוב ערך להם טקס אלטרנטיבי, כששרו את שבע הברכות בנוסח איטלקי שעבר מדור לדור, כשהקריאו את הכ"תובה וכשנשאו זה לזה ברכות מרגשות ומצחיקות.

אבל חתונה מוצלחת היא אירוע מורכב, שבו נפגשות האהבה והשמחה של בני הזוג עם מתחים, לחץ, משפחתולוגיה מעצבנת, כסף גדול וחשבונות קטנוניים.

כהורה, אתה במצב הכי מחורבן. אין לך שום זכות להגיד הרבה על איך הדברים ייראו, ומצפים ממך לממן את החגיגה ולסתום. ממרומי גילכם וניסיונכם, רעייתך, אתה והורי החתן יודעים שעדיף היה לחסוך את הכסף ליום גשום, לדירה, ללימודים ולעוד אתגרים שיגיעו בהמשך, כי אתם לא משפחת גייטס ממיקרוסופט (ביל אפילו לא שלח צ'ק), והמשפחה שלו אינה קרובה של בזוס מאמזון - אבל כולם שמחים בשמחת הזוג, ורק רוצים שיחגגו עם המשפחה והחברים ושיהיה להם כיף.

אתה רומז להם שאין רע במשהו צנוע שלא יוציא אותם ראוותנים, ושאפשר אולי לוותר על אפטר פרטי, בר קוקי טיילים, 14 מנות ראשונות ומופע של עידן רייכל מארח את ברי סחרוף, אבל ברוב המקרים תפקידך באירוע הוא להיות כספומט, ודעותיך מעניינות להם את קצה ההינומה.

כאמור, בלי קצת מתחים אי אפשר, וחתונה מייצרת כמות אינסופית של התנגשויות מיותרות הנובעות מהבדלי תפיסות, אופי, רקע, טעמים ודעות ביחס לקבבונים.

בני הזוג עצמם, שעדיין לא מורגלים ב"תן וקח" של החיים

הזוגיים, מחפשים את מקומם בתוך מערכת היחסים ומנסים "לסמן טריטוריה". לכל אחד יש, מלבד רצונות וטעמים אישיים, גם את החובה לייצג את המשפחה שלו, שמעבירה דרכו (לפעמים ברמזים ולפעמים באופן בוטה) מסרים לצד השני.

על פי המסורת, בשלב מסוים הכלה תריב עם אמא שלה ובהמשך גם תכעס (בשלב הזה רק ברמזים)

על אמו של החתן. בתוך כל זה, הזוג אמור לקבל החלטות משותפות על אולם האירועים, העיצוב, האוכל והדיג'יי, ויחד עם ההורים לייצר רשימת מוזמנים.

רשימת המוזמנים היא פתח לצרות צרורות. יש את מי שחייבים להזמין, משפחה קרובה וחברים קרובים של שני הצדדים, הכל כמובן בכפוף להחלטה על גודל האירוע והתקציב. יש אנשים שאתה שמח להזמין ושמח שישמחו איתך ביום חגך, אבל יש גם את אלה שבא לך לראות אותם בערך כמו טחורים, אבל איי-הנעימות מחייבת אותך להזמין אותם רק כי לפני 15 שנה הם הזמינו אותך לחתונה שלהם, שגם בה סבלת, ועכשיו לא נעים מדודה שולה.

צריך להחליט גם את מי להזמין מהעבודה, ואם לא תהיה

סלקטיבי תמצא את עצמך עם 2,000 מוזמנים, רוקד עם פנחס מהנהלת חשבונות. ואגב הנהלת חשבונות, לא תמיד מרברים על זה בקול רם, אבל אי אפשר להתכחש למחשבה התועלתית נית האנושית והקטנונית שמתגנבת לראש, שבה אתה מנסה לחשבן איזה צ'ק תקבל ממי ואם ההזמנה שלו תשתלם לך (לא אני, כמובן).

באירוע עצמו מצופה מההורים לפתור את הפאזל המורכב של הושבת האורחים, כשאתה אמור להביא בחשבון מי מתאים למי, מי מסוכסך עם מי ואיך לא מורשיבים את חברת המשפחה על יד מי שגנבה לה בזמנו את הבעל.

אחרי שנקבעו העקרונות הבסיסיים, נמצא המקום ויש הסכמה על הצוות ועל הקונספציה העיצובית והבידורית, מגיע פרק הטעימות. אתה מוזמן להסב לשולחן שבו מגישים לך תקרובת בסגנון "מאסטר שף", ואתה, בתפקיד אייל

שני, צריך להביע דעה ולנקד את המנות. ההמלצה היא לאכול מהכל, והרבה, כי בזמן האירוע עצמו תהיה עסוק או שיכור, לא תזכור על איזה אוכל סוכם, וגם לא יהיה לך זמן לטעום ממנו. הציפייה ממך, כאבי הכלה, היא שבניגוד לחיים עצמם, שבהם אתה לבוש כמו חוראני, באירוע תתחפש לבן אדם מכובד, תקנה בגדים חדשים, תוריד 20 קילו ותגיע לחתונה בלוק של בראד פיט.

הפרט החשוב ביותר בכגדי אבי הכלה הוא הכיסים, שר"צוי שיהיו נוחים לאחסון שטרות. במהלך האירוע הם תפוחים מכסף מוזמן שהוצאת מכמה כספומטים שאינם מקוונים כדי שתוכל לחלק טיפים למלצרים, לטבחיים, לשומרים, לברמינים ולנותני כל השירותים בעולם, מבלי שהסכומים הגדולים

התפללתי שלא יהיו פיגוע או דרמה בחדשות, שלאף אחת מהבנות לא יצוץ חצ'קון סורר, שיהיה מספיק צל, שלצמחונים יהיה מה לאכול, שלא יהיה עומס על הבר

יגרמו לנפילת המכנסיים בזמן שאתה רוקד דיסקו על הרחבה. **בבוקר האירוע,** בשעה 5 לפנות בוקר, צלצלו אצ"לנו בבית כמה וכמה שעונים מעוררים כדי שבנות הבית יספיקו להתלבש, להתאפר, להסתרק, וגם להגיע בזמן.

אני, שאיני מתאפר וביקור אצל ספר הוא זיכרון מתוק ורחוק מבחינתי, ישבתי בחוסר מעש וניסיתי להעביר את הזמן ולהרגיע את הרוחות, שהיו סוערות ולחוצות למדי.

בדקתי את מזג האוויר לוורא שלא חם מדי והתפללתי שהאוכל יהיה טעים, שהזוג לא יריב, שהאורחים לא יחכו בתור לאוכל זמן רב מדי, שהבגדים יעלו עלי ושלא אלכלך אותם עד החופה.

התפללתי שלא יהיו פקקים, שלא יהיה פיגוע, חלילה, או דרמה בחדשות, שלאף אחת מהבנות לא יצוץ חצ'קון סורר, שיהיה מספיק צל, שלצמחונים יהיה מה לאכול, שלא יהיה עומס על הבר, ושהדיג'יי ישים שירים יפים, שמחים ולא רועשים מדי.

אחר כך, לפני הגעת האורחים וכמו בקטלוגים של פוקס, צילמו אותנו מכל זווית אפשרית. עם הורים, בלי הורים, עם האחיות, בלי האחיות, רק משפחת החתן, רק משפחת הכלה, כולם ביחד, בצבע, בשחור-לבן, מרחוק, מקרוב, גרסה למגנטים, גרסה לווידיאו וגרסת הרחפן.

החתונה היתה

מקסימה ונהדרת, אבל בסופה, אצל אחרי שגררת את עצמך למכונית מותש, בכגדים צמודים ובנעליים לוחצות, יש לך עוד לעבור על 300 הודעות, 500 סרטונים ששלחו חברים ו-5,000 תמונות מהצלם שצריך לבחור.

אתה צריך לשלם לכל הספקים, לעשות אקסל ולראות מי נתן איזה צ'ק, להיות בהלם מהרודה שהביאה מתנה של עציץ מפלסטיק ולהיות מופתע מחבר שהגויס עם הצ'ק כלפי מעלה - ואז להיזכר שבעוד שבועיים גם הבת שלו מתחתנת, מה שמחייב גם אותה. מזל טוב לעינב ולאורי! ✪